

MYSTERY MAN

JAKUB SUDA

Mystery Man

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Suda

Mystery Man – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MYSTERY

JAKUB SUDA

MAN

Text © Jakub Suda, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5396-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5527-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5541-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5542-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Knihu věnuji
svému dědečkovi Jindrovi.*

*„Čím více se snažíme držet minulosti,
tím směšnější a poničenější se náš život stává.“*

Dalajláma

Prolog

Měsíc visel na nebi jako dokonalý, chladný kruh, zatímco mraky na obloze rozpoutaly zběsilý tanec.

V prudkých náporech větru listů starých jabloní cosi nesrozumitelně šeptalo – byl to zvuk připomínající ozvěny dětského smíchu, který už dávno pohltil čas. Martin Lambert stál v zahradě před patrovým domem svého dětství. Přestože byl dům oficiálně už léta opuštěný, v každém okně se teď provokativně svítilo. Ticho noci prořízlo rytmičné, prudké bušení do dřeva. Ten zvuk mu byl až mrazivě povědomý. Někdo byl uvnitř.

Hruď se mu sevřela a vzduch jakoby zhoustl. Každý krok byl těžší a těžší, když začal stoupat po starých betonových schodech. Právě tady si v šesti letech zlomil levou nohu a od té doby lehce pokulhával. Tehdy stála za ním. Tehdy do něj strčila. Věděl, že tam čeká i teď. Z malé kuchyňky za předsíní se ozývaly rány nože dopadajícího na dřevěné prkýnko, vytrvalé a zběsilé jako úderý datla do kůry stromu.

Poté co otevřel dveře, naskytl se mu pohled, který popíral zdravý rozum. Uprostřed místnosti stála postava s dlouhými vlnitými blondátními vlasy, jejichž konečky byly nasáklé krví a zářily děsivou rudí.

Neviděl jí sice do tváře, ale nepochyboval. Byla to ona. Celé její tělo se trásló v podivných křečích a z hrdla se jí dralo syčení, které připomínalo unikající plyn nebo vzteklost kočku zahnanou do kouta. V levé ruce svírala masivní nůž. Máchala jím

s energií cholerického dirigenta a v šíleném amoku bušila do prkýnka. S hrůzou si uvědomil, co dělala: odsekávala cizí ruku u zápěstí.

Náhle nastalo hrobové ticho. Pohyb ustal. Postava pomalu zvedla hlavu od své krvavé práce a upřela na něj pohled, jež už nebyl lidský. Martin pocítil, jak ho opouštějí síly. Svět se s ním zatočil, nohy vypověděly službu a on se v mrákotách začal hroutit k zemi.

1

Martin Lambert nebyl hrdina, alespoň ne v tom smyslu, kterým hrdiny vykreslovaly zažloutlé romány v poličkách jeho garsonky. Byl to stín, popelavá emise v šedém světě, která se každé ráno ve čtyři třicet zhmotnila v sychravém přítmi bytu v centru Velkého Hřebenu. Zatímco město, tlející pod dekou černých mraků, ještě těžce oddechovalo v neklidném spánku, Martin už drtil hrubý asfalt chodníků. Na levé noze nosil botu s ortopedickou vložkou, aby co nejvíce eliminoval svůj malý handicap. Sedm kilometrů v ostrém tempu, následovaných ledovou sprchou, jež mu do žil vháněla tekutý dusík, a rituálem s těžkými železnými činkami. Udržoval své tělo v neustálé pohotovosti, jako by každým svalem čekal na úder, který musel dříve či později přijít z hlubin jeho vlastní minulosti.

Velký Hřeben připomínal z výšky obří, šedesát kilometrů dlouhý a ztroskotaný koráb uvízlý na skalnatém vrcholu. Zatímco kdysi se na jeho palubách tísnily dva miliony duší, dnes v jeho útrobách přežívalo posledních sedm set tisíc pasažérů, obklopených neprostupným, inkoustovým oceánem hlubokých hvozdů. Vysoké gotické budovy, připomínající zkamenělé obry, strážily centrum města a vrhaly dlouhé stíny na zamračené postavy spěchající do práce. Tady se slunce neukazovalo, nebe bylo jen tlustou, dusivou peřinou z uhelného kouře a mlhy.

Cestou do redakce týdeníku PRAVDA sledoval z okna drnčící tramvaje černou vránu. Proletěla kolem jako špinavý útržek noci a s cynickým gustem orazítkovala rameno muže v dlouhém černém kabátě. „Buřinkář,“ uchechtl se Martin. Muž určitě patřil do soukromé armády starosty Jiřího Hrdiny. Fanatičtí strážci pořádku, kteří město po velké epidemii a krvavé občanské válce neprodyšně uzavřeli. Oficiálně kvůli „biologické bezpečnosti“, neoficiálně proto, aby nikdo neutekl z tohoto rozlehlého vězení bez mříží.

Redakce PRAVDY kdysi hřměla hlasem celého města, teď však skomírala a tiskla jen padesát tisíc výtisků pro město duchů. Skutečným králem chodeb byl David „Bouchač“ Bouchal – dvoumetrová hora svalů v perfektně střiženém obleku, která své bezcitné oči i veškeré emoce skrývala za neproniknutelnými černými skly brýlí. Bouchal se vyžíval v lidské bídě a díky temným kontaktům u policie se dostával na místa činu dřív, než se krev stačila vsáknout do prachu cest.

Martinova práce měla, alespoň navenek, daleko sladší a nevinnější náplň. Psal reportáže o zapomenutých koncertech a vymýšlel dětské příběhy o dvou nešikovných králicích pro svého jediného přítele, ilustrátora Ondřeje Loudu. Ondřej byl muž poznamenaný osudem i ohněm. Jizvy po požáru, který ho jako dítě málem pohřbil pod ohořelými ruinami, mu krutě hyzdily levou polovinu tváře, ale jeho duše zůstala nezkaženě dětinská a až k uzoufání upovídaná.

„Tak co ta zpěvačka ve Stromovicích? Byla to cizinka, že jo? Ten přízvuk...“ mlel Ondřej u rýsovacího prkna a v jeho očích se zalesklo nadšení. „Jako kluk jsem byl s tátou ve Španělsku, u moře. Spláchla mě tam tehdy obří vlna, tati mě musel lovit za vlasy, ty vole, to byl hukot!“

Martin ho vnímal jen jako vzdálený šum. Stromovice byly jedinou cestou ven, kdesi hluboko v údolí, spojené s Velkým Hřebenem jen skrze úzké hrdlo podzemního tunelu a rezavých

kolejí. Stará silnice, která se kdysi vinula po úbočí dolů, už dávno neexistovala. Buřinkáři ji preventivně vyhodili do povětří, aby zastavili nákazu – nebo šíření nepohodlných pravd.

Klid redakčního dopoledne přerušil šéfredaktor Vošahlík, muž s pletí barvy starého pergamenu. „Martine, máš tu balík. Kurýr ho nechal na vrátnici, bez odesílatele. Snad to nebouchne, cha cha!“ Jeho smích zněl jako skřípění rezavých pantů v opuštěné márnici.

Když víko lepenkové krabice povolilo, Ondřej se právě nadechl k další barvitě historce o španělské vlně, ale Martin ho jediným ledovým pohledem zmrazil. Na dně krabice, uprostřed zmuchlaných novin, leželo něco černého a groteskně chlupatého.

Martin opatrně sáhl dovnitř. Prsty se mu zabořily do tuhé, studené srsti.

„Co to sakra je?“ zašeptal Ondřej, tentokrát nezvykle tiše a s viditelným chvěním v hlase.

„Černá králičí tlapka,“ odpověděl Martin a cítil, jak se mu v hrdle šíří sucho jako na poušti. Byla oddělena nedbale.

Svět kolem něj se na zlomek vteřiny zastavil na mrtvém bodě. V hlavě mu jako siréna začala bít jediná otázka: Jak mě našla? Psal pod pseudonymem, skrýval se v bezpečné anonymitě dětských rubrik a lokální kultury, ale krutá minulost si ho vyhledala i v téhle teplé kanceláři.

„Panebože, Martine, někdo nás chce zabít! Je to vzkaz!“ vyhrkl Ondřej a jeho panika začala nekontrolovaně narůstat. „Přežil jsem oheň, přežil jsem tu vlnu, a teď mě dostane nějaký psychopatickej vrah zvířat! Jdu to nahlásit Vošahlíkovi, nebo rovnou Buřinkářům!“

Martin ho drsně chytil za paži a stiskl tak silně, až Ondřej vyjekl. „Ses posral? Nikam nejdeš. Rozumíš? Nikam. Někdo si z nás jen blbě vystřelil, protože ví, že píšeme o těch králících. Je to jen hloupej žert.“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho, přerušované jen tikotem nástěnných hodin. Ondřej se pomalu uklidnil, jeho znetvořená tvář se stáhla do ublíženého, dětského výrazu, ale v očích mu zůstal neklid. Martin ho sledoval, ale v duchu už horečnatě kalkuloval. Poslední věc, jež teď potřeboval, bylo, aby mu za zády začal někdo čmúchat – ať už to byl ambiciózní Bouchal nebo Hrdinovi muži v buřinkách. Protože ta černá tlapka v krabici ve skutečnosti nebyla žertem znuděného čtenáře. Noční můra, o které si bláhově myslel, že ji nechal v popelu své předchozí existence, se právě přihlásila o slovo. A tentokrát už nebude kam utéct.

2

Procitl o několik minut dřív, než ho stihl probudit hysterický, řezavý tón budíku. V hlavě mu pravidelně tepalo jako v kovárně a v krku měl sucho a pachuť, jako by tam přes noc někdo vysypal plný popelník laciných cigaret. Včerejší seance v baru *Nekonečno*, kam doslova dotáhl Ondřeje, aby v kalném alkoholu utopil přízrak té černé tlapky, si vybrala svou daň. *Nekonečno* bylo špinavým doupětem redaktorů z PRAVDY a zbytků místní inteligence. Scházeli se tam v pološeru nad krvavými steaky z farmy v údolí, zapíjeli je pivem, které chutnalo po rzi, a spřádali odvážné teorie, jež se přes Vošahlíkův cenzorský nůž do tisku nikdy nedostaly.

V koupelně se Martin těžce opřel o studené umyvadlo. Do sklenice napustil vodu s lehce zakaleným nádechem chloru a vypil ji na ex. Když zvedl hlavu, ze zrcadla na něj zíral démon. Rozcuchané tmavé vlasy mu padaly až po ramena, temné kruhy pod očima svědčily o chronické nespavosti a v jeho výrazu se zračila únava člověka, který už příliš dlouho bojuje se světem, co ho nikdy nepřijal.

Vždycky byl magnetem na stigmata. Společnost ve Velkém Hřebenu mu neustále připomínala, kým je – nebo spíš, kým není. Dlouhé vlasy? Pro sousedy jasný cejch uctíváče Satana. Samotářská povaha a ranní běhy v mrazu? Nálepka nebezpečného blázna a tajného alkoholika. Martin Lambert byl produktem této pokřivené doby. Introvert s nebezpečným

genem v krvi – prudkým temperamentem, který bylo lepší nedráždit. Kdysi, v jiném životě, se potkal se skutečně zlými lidmi. S elitou, která se opájela vlastní nadřazeností a páchala zvěrstva pod rouškou „vyšších cílů“, zatímco on, tehdy mladý a naivní, jen mlčky přihlížel. Ten pocit viny v něm hnil jako neošetřená rána dodnes.

Momentálně ho ale hnala jiná mrazivá síla. Musel najít odesílatele toho balíku, než on najde jeho. Vlastnil starý, polorozpadlý dům v Zahradní čtvrti, v nejdlehlší a nejstrašidelnější části města. Zdědil ho po rodičích a nechal ho pustnout, stejně jako své vzpomínky. Věděl, že ta stvůra, co mu poslala tlapku, tam někde v těch stínech čeká.

Cestou do redakce si všiml nezvykle dlouhých front u novinových stánků. Lidé s horečnatým leskem v očích dychtivě svírali čerstvé výtisky PRAVDY. Na stole v kanceláři na něj čekalo totéž. Otevřel dětskou rubriku a mechanicky přelétl svou moralitku o králíku Ondřejovi, kterého před utopením zachránily nafukovací plovací pomůcky. Hned vedle však křičel titulek Bouchačovy kriminální přílohy: SÉRIOVÝ VRAH OPĚT UDĚŘIL – TĚLO NALEZENO U STARÉHO NÁSYPU.

Martin jen únavou zavřel oči. Celé město bylo v železných rukou triumvirátu: starosta Jiří Hrdina, šéf tajné policie Petr Havelka a mediální dravci, kteří formovali strach veřejnosti. Hrdina byl pro Velký Hřeben bohem, soudcem i papežem v jedné osobě. To on potlačil nákazu, uzavřel město jako neprodyšný městský stát a ze siroteků, jako byl Martin, si vychoval svou vděčnou a poslušnou pracovní sílu. Na náměstí stála jeho monumentální socha s rukou na srdci, zatímco v hlubokém podzemí pod radnicí se děly věci, o kterých se i v baru *Nekonečno* mluvilo jen šeptem.

„Ahoj, Martine. Nesu kafe. Je černý jako tvoje svědomí,“ vyrušil ho z úvah Ondřej. „Mám další námět pro nový příběh,“ významně si poklepal ukazováčkem na své jizvy.

Martin si unaveně povzdechl a promnul si spánky. „Já vím, Ondro. Už jsi to naznačoval. Uděláme příští králičí díl o opatřeních proti požáru?“

„To teda uděláme,“ pokračoval Ondřej a jeho hlas zněl náhle jinak – ploše, bez emocí, s podivným leskem v jinak matných očích. Zdálo se, že hledí hluboko do minulosti.

V místnosti na okamžik zamrzl vzduch. Martin viděl Ondřejův prázdný, skelný pohled směřující někam za zeď redakce. „Jestli to pro tebe je moc citlivé, tak se na to vybodnem,“ uťal to Martin ostře.

Ondřej se jen tajuplně, skoro až děsivě usmál jako kamenná sfinga a vrátil se k papíru.

„Jinak, dneska squash padá, Ondro. Mám schůzku na celý den,“ oznámil Martin a začal si balit věci. Ondřej náhle přestal kreslit. Grafitovou tužku si strčil mezi zuby a začal ji pomalu, metodicky přezvykovat. Jeho oči se zúžily do nebezpečných štěrbin. V tu chvíli vypadal jako sniper, který právě zaměřil cíl na kilometrovou vzdálenost. To nebyl ten retardovaný prostáček z králičích příběhů. Tohle byl predátor. Přemýšlel, co může být důležitější než čas strávený s nejlepším přítelem při heroických sportovních výkonech.

Doma Martin okamžitě shodil redakční oblek. Ze skrytého fochu v zásuvce vytáhl Colt ráže .357 Magnum. Mechanicky, s profesionálním cvikem zkontroloval bubínek. Šest mosazných nábojů se zlověstně zalesklo. Nikdy ho nepoužil na nic jiného než na zastrašování – na skutečnou, špinavou práci měl raději nůž s pevnou čepelí. Nůž je tichý, upřímný a osobní.

Nasedl do svého starého, vybledle červeného Volkswagenu Golf druhé generace. Motor naskočil s těžkým rachotem, který připomínal traktor orající kamenité pole. Pohonné hmoty byly ve Velkém Hřebenu vzácností, drahý špás dovážený z daleka po železnici, a provoz tu připomínal řídké ulice Moskvy sedmdesátých let. Auta tu sice byla, ale řídit je bylo privilegium,

které měl jen málokdo. Navíc jít pěšky čtyři kilometry pustinou Zahradní čtvrti by se mohlo rovnat rozsudku smrti. Martin se však už dávno nebál. Po Zahradní se uměl pohybovat jako dravec ve stínech. Chtěl to mít ale brzo za sebou.

Zamířil na západ, tam, kde město končilo v chaosu trosek. Kolem se začaly míhat domy, které pohltila nenasatná džungle náletových dřevin. Silné větve stromů prorážely okna a střechy jako chapadla pravěkých nestvůr. Tady se bál udržovat pořádek i starosta Hrdina se svými Buřinkáři. Pamětníci mu nikdy úplně neodpustili, jak tu krvavě potlačil nepokoje během epidemie.

Před ním se v šedivém oparu tyčil „Mrakodrap“ – desetimetrová dřevěná rozhledna na samém okraji skalního srázu. Tam Martinův otec, drsný dřevorubec, který záhadně zmizel během chaosu v ulicích, ukazoval svému synovi svět dole v údolí. Martin tam občas chodil i dnes a v absolutním tichu doufal, že uslyší vzdálený zvuk otcovy motorové pily. Že tam dole v údolí otec stále žije, má jinou rodinu, je šťastný a on tu není tak zoufale, až fyzicky bolestivě sám.

Auto zastavilo v tichu, které přímo bolelo v uších. Martin Lambert vystoupil do vlhkého listí a ruka mu instinktivně sklouzla k rukojeti zbraně pod bundou. Psychická zkouška právě začínala. Minulost nebyla mrtvá, nebyla ani minulostí. Byla právě tady, cítil její pach ve vlhkém vzduchu. A měla hlad.

3

Stál před oprýskanými kovovými vrátky, která visela na jednom rezavém pantu, a nechal minulost, aby na něj dýchlá svým ledovým, zatuchlým dechem. Každé vrznutí dřeva znělo jako výčitka. Tady, na tomhle mírném kopci před domem, kdysi za bělostných zim boboval se svou sestřenicí Karlou. Tehdy ještě padal skutečný sníh, a ne ten šedý popílek z komínů hřebenských oceláren. Svět se pod nánosem mrazivých krystalků zdál být snesitelný, možná i normální. Karla, energické děvče s věčně odřenými koleny a jeho možná jediná žijící příbuzná, stihla s rodiči uprchnout, než se hranice neprodyšně uzavřely. Martin zůstal. Zůstal uvězněný ve Velkém Hřebenu, v tomhle kamenném sarkofágu na vrcholu kopce, kde se i slunce bálo vyjít, aby se nemuselo dívat na tu spoušť.

Pomalu krácel zarostlou cestičkou a minul pokroucenou jabloň, kterou kdysi zasadil jeho děda – novinářská legenda PRAVDY. Děda byl posledním z mohykánů, člověk, který držel prst na tepu skutečné pravdy, než se z ní stala jen státem posvěcená lživá břečka. Možná právě díky dědově jménu, které v archivech redakce stále rezonovalo jako ozvěna lepších časů, získal Martin nakonec svou práci v dětské a kulturní rubrice.

Prošel kolem zrytých, bahnitých záhonů, kde kdysi v úhledných řadách kvetly babiččiny holandské tulipány. Teď to tu vypadalo jako po barbarském nájezdu – země byla vyvrácená

v hlubokých brázdách, které nemohl mít na svědomí krtek, ale jen šílené lidské ruce nebo velké, dravé zvíře.

Odhodlal se a vstoupil do kuchyně – do místa, kde v nočních můrách omdlíval. Vzduch uvnitř byl těžký, prosycený pachem plísňe a nevyslovených, hnijících tajemství. Světlo sem pronikalo jen skrze špinavé okenní tabulky a vykreslovalo ve vzduchu prachové částice připomínající roj hmyzu.

„Miriam, jsi tu?!“ vykřikl do tísnivého prázdna, ale jeho hlas se jen hluše odrazil od holých stěn. Došel k předsíni a rozrazil dveře na schodiště vedoucí do patra. „Miriam?!“

Odpovědělo mu jenom absolutní, hmatatelné ticho, které prořezával jen zběsilý, nepravidelný tlukot jeho srdce. Když se vracel do kuchyně, zrak mu sklouzl k dřevěnému stojanu na nože. Zůstala v něm zívající mezera. Chyběl ten největší kus – těžký, široký nůž na maso s rukojetí z parohu.

Miriam. Jeho osobní stín z nejtemnějších koutů dětství. Starší dívka ze sousedství s bledou kůží a očima, které nikdy nemrkaly. Vloupávala se k nim na zahradu dírou v plotě, aby si s ním „hrála“. Ale její hry měly vždycky hořkou příchuť. Vyžívala se v jeho strachu a drobných utrpeních, jen aby ho vteřinu poté mohla s děsivou něhou „utěšovat“.

V tu chvíli se mu v paměti bolestivě rozjasnil obraz Bertíka, malého drsnosrstého jezevčíka, který byl tehdy Martinovým jediným skutečným spojencem proti samotě. Miriam na to zvíře žárlila a patologicky ho nenáviděla. Jednoho dusného letního odpoledne našel Martin Bertíka v kůlně. Byl podřiznutý a chyběla mu jedna přední tlapka. Byl to první z mnoha tichých obyvatel domácnosti, jež našli svůj předčasný hrob na té prokleté zahradě. Když si Martin s pláčem stěžoval rodičům, Miriam se mu pomstila po svém. Strčila ho ze strmých betonových schodů, které spojovaly vchod do domu a chodník vedoucí k vrátkům zahrady. Martin letěl vzduchem a potom dopadl s tupým křupnutím přímo na hranu posledního

schodu. Zlomil si ošklivě levou nohu. Nahoře se mu ta copatá stvůra tiše smála. Bylo mu tehdy šest let. Když kosti pod sádrou konečně srostly, noha zůstala o nepatrný kousek kratší. Naučil se s tím nenápadným kulháním žít, ale každý krok mu až do dospělosti připomínal její dotek.

O dva roky později přišla velká epidemie. Smrt byla nekompromisní. Maminka i prarodiče zemřeli v horečkách v provizorním špitále, otec se v nastalém chaosu nepokojů ztratil a už se nikdy nevrátil. Od osmi let Martin vyrůstal v církevním sirotčinci v podhradí. Právě tam potkal Ondřeje – tichého, popáleného kluka s vizáží příšery, kterého se ostatní děti bály a štítily.

Bůh ví, co v těch letech dělala Miriam. Martin ji občas zahlédl jako mihotavý přízrak za vysokým pletivem sirotčince, jak tam jen tak stojí a pozoruje ho. V den jeho patnáctých narozenin mu vychovatelka předala obálku bez známky. Uvnitř byla jediná fotografie: Martin a Ondřej sedící na lavičce pod starým dubem. Ondřej soustředěně kreslil do bloku, Martin hleděl k olověnému nebi. A na zadní straně, úhledným, kaligrafickým písmem stálo:

S LÁSKOU, M.

Byl to jasný vzkaz, že ho nikdy nespustila z očí. Že pro ni čas neexistoval. Ta hra, kterou začala před lety na zahradě plné tulipánů, nikdy neskončila.

4

PŘED 15 LETY

Konečně byl volný, ale ta svoboda chutnala po popelu. Po deseti letech nehybného, sterilního času stráveného za zdmi sirotčince, kde dny odměřoval jen dutý zvuk lžic o plechové misky, nechal těžké brány ústavu za zády. Jeho cesty s Ondřejem Loudou se v ten den rozdělily jako dva prameny řeky. Ondřej, popálený kluk s prsty, které dokázaly na papíře vyčarovat život, zamířil do skromného podnájmu v hlučném centru a k nejistému místu v redakci PRAVDY. Martin však nemohl jít vpřed, dokud se nevrátil tam, kde to všechno začalo. Do Zahradní čtvrti. Do místa, kde stíny byly delší než samotné domy.

Když stanul před zahradní brankou, žaludek se mu stáhl do tvrdého, bolestivého uzlu. Bylo odemčeno. Zahrada, o kterou se roky neměl kdo starat, vypadala podivně, až děsivě udržovaně. Tráva nebyla přerostlá, ale naježená, jako by ji někdo stříhal v noci a potmě. Vstoupil do domu, který ho přivítal hrobovým tichem. V malé kuchyňce za verandou zamířil přímo ke stojanu. Popadl největší kuchyňský nůž s širokou rukojetí z parohu. Potřeboval cítit chladnou, poctivou ocel v dlani, aby zahnal ten ponižující třes, který se mu šířil od konečků prstů až k srdci.

Dům voněl vzpomínkami, které se v tom zatuchlém vzduchu vznášely jako neviditelní parazité. Babiččin jahodový pudink

s pomyslnou kůží na povrchu, mámina noční košile s vůní levandule, dědova štiplavá voda po holení a pryskyřice z jehličí, kterou otec nevědomky nosil, když se vracel v těžkých botách z lesa v údolí. Pachy domova ho tloukly do obličeje jako pěsti. Procházel místnost po místnosti, nůž před sebou, dech krátký a přerušovaný.

Mezitím v koupelně v patře se pohnul čas. Štíhlé prsty s čerstvě nalakovanými, krvavě rudými nehty pomalu a zcela bezhlučně poodhrnuly sprchový závěs. Ve vaně se probudilo ztělesněné zlo. Štíhlé, bledé údy se protáhly v pomalém, kočičm pohybu a v kloubech to suše zakřupalo. Šelma byla vzhůru.

Martin vešel do jídelny. Tma tu byla hustá a lepkavá jako dehet. Šmátral volnou rukou po zdi, dlaně se mu potily tak, že málem neudržel rukojeť nože. Konečně nahmatal vypínač. Cvak. Světlo starého lustru ho na okamžik oslepilo. V tu chvíli se kukačky na zdi, které se roky nepohnuly, šíleně rozkřičely: „Kuku! Kuku!“ Devět hodin večer. Čas na modlitbu, nebo na smrt.

Něco ho prudce chytlo za kotník.

Martinův instinkt byl rychlejší než jeho ochromující strach. Pohotově tasil nůž směrem dolů a ocel se s odporným mlasknutím zabořila do něčeho měkkého a živého.

„Ach... nee“, ozvalo se zachrčení, které znělo jako unikající vzduch z prasklé pneumatiky.

Na červeném, léty vyšlapaném linu ležel muž. Tvář měl špinavou od sazí a hlíny, pravou nohu měl rozdrcenou v rezavé čelisti obří pasti na kuny. Zápěstí levé ruky mu úplně chybělo – zbyl jen oteklý pahýl, narychlo a neodborně stažený šňůrou na prádlo. A z břicha mu teď trčela rukojeť nože, který tam Martin v afektu zabořil. V mužových vyhasínajících očích nebyl hněv, jen nekonečný, odevzdaný smutek. *Jsem vrah, jsem vrah, jsem vrah*, bušilo Martinovi ve spáncích v rytmu kukaček.

„Ha há! Návrat ztraceného syna ve velkém stylu! Přesně takhle jsem si to představovala.“

Ten hlas znal z dětských nočních řasů. Martin zkameněl. Cítil na krku její horký, vlhký dech, cítil, jak ho šimrají její nekonečně dlouhé blondaté vlasy. Objala ho zezadu kolem pasu, její ruce se drze a majetnický toulaly po jeho těle, jako by kontrolovala, jak moc za ta léta dospěl.

„Strašně jsi mi chyběl, Martine. Celých deset let. Ten chudák na zemi vypadá trochu jako ten tvůj pes, víd? Taký má ušmíknutý úd. Byla to symetrie, kterou jsi musel dokončit jedině ty.“

Miriam ho ladně obešla. S ledovým, vítězoslavným úsměvem popadla umírajícího za spleené vlasy, trhnutím vytrhla nůž z jeho břicha a jedním plynulým, téměř něžným pohybem mu podržela hrdlo. Její sněhobílá halenka vteřinu nato zrudla pod gejírem teplé krve. Miriam se smála. Byl to zvuk, který v Martinovi rozbil i poslední zbytky přičetnosti.

„M... M... Mi...“ Martin nebyl schopen vykottat jediné slovo. Čelist měl jako ze sádry.

„Copak, hlupáčku? Došla ti slova?“ Miriam ho s nečekanou silou zatlačila do otcova starého křesla. Do dlaně nabrala krev z podlahy a s péčí umělce mu něžně „nalíčila“ tvář. Byl její. Zcela, bezvýhradně a navždy. Klekla si před něj, její prsty se mu sáply po stehnech a rozepínaly mu pásek. „Trochu jsme se u té práce ušpinili, co? Jako správná paní domu ti ty věci vyperu. Ale musím je z tebe nejdřív sundat. Všechny.“

Svlékla sebe i jeho uprostřed jídelny, kde na podlaze stydla kaluž krve. Byla krásná jako antická socha a děsivá jako morová rána. Vylezla za ním na křeslo, svými kotníky mu drtila stehna a začala se na něm houpat v mechanickém, strojovém rytmu, který neměl nic společného s láskou. Martin byl paralyzovaný směsicí animálního vzrušení, hlubokého ponížení a čírého, krystalického děsu. Nad ním se tyčila Miriam,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mystery Man***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.